

Nu blijkt de hoofdvrouw van Abimelek onvruchtbaar te zijn. David ziet hierin een kans om de relatie met de koning aan te halen. Hij gaat persoonlijk met een delegatie naar Egypte om te informeren of een zekere Hafid, een geneesheer uit Egypte die veel faam geniet in zaken aangaande vruchtbaarheid, bereid is om tegen een vorstelijke beloning, Sielma, de hoofdvrouw van Abimelek, te behandelen. David interesseert zich niet in het minst voor Abimeleks vrouw maar hij wil drie vliegen in één klap slaan. Hij wil Sarai aan nakomelingen helpen, omdat zij uit het juiste hout gesneden is om de moeder van 'zijn' volk te worden maar eerst wil hij de bekwaamheid van de arts testen bij Sielma vooraleer hij zijn kunsten bij Sarai mag uitproberen.

De vrouw van Abimelek wordt inderdaad zwanger en dit versterkt in hoge mate de banden tussen Abram en Abimelek zodat het eerste objectief al bereikt is. Ze sluiten een vriendschaps- en verdedigingsspact die tot aan de dood van beide leiders stand houdt en langer zelfs, want Abimelek zal zijn trouw handhaven tot Abrams zoon.

Nu staat David niets meer in de weg om de volgende stap te zetten in zijn meesterlijk plan.

Tot ieders verbazing en tot Sarai's grote vreugde wordt ze inderdaad op hoge leeftijd zwanger. De befaamde en geniale arts Hafid heeft hier alles mee te maken en wordt er rijkelijk om beloond.

David heeft sterk op Sarai ingepreparaat om zich door hem te laten behandelen, ook al is het een risicovolle ingreep. De arts opereert en behandelt Sarai met succes en zo baart ze alsnog een gezonde jongen die ze Isaak noemen. Abram is honderd wanneer Isaak geboren wordt. Niemand behalve de enkele betrokkenen weten van de medische ingreep af en dus schrijven David en Abram het wonder aan hun nieuwe god 'Jahweh' toe. Dit was het zoveelste officiële wonder van Jahweh, er zouden er nog vele volgen. Door deze gewiekste reclamecampagne wortelt Jahweh's reputatie als enige en almachtige god stilaan diep in de harten van de mensen.

Als Isaak acht dagen oud is besnijdt Abram hem zoals de nieuwe wet het vereist. Nu dat zij een zoon heeft begint Sarai, die toch al nooit van plan is geweest om het nalatenschap van haar man naar de zoon van haar slavin te laten overgaan, zich grote zorgen te maken over de erfenisaangelegenheden. Ze begrijpt dat Ismail als eerstgeborene aanspraak maakt op het leiderschap over de clan. Hij zal, als ze de dingen op hun beloop laat, Abram opvolgen en het meeste erven. Sarai is vastbesloten dit te verhinderen. Haar eigen zoon zal erfgenaam worden. Ze is zeker van haar slagen, alleen weet ze nu nog niet hoe. Dit element overheerst vanaf nu haar hele leven en denken. Het is niet langer enkel afgunst en afkeer voor Hagar en Ismail, ze haat ze uit het diepste van haar hart met een vuur dat haar volkomen verteert.

Sarai vraagt onomwonden aan Abram om haar slavin en haar zoon weg te sturen omdat Ismail geen erfgenaam mag worden van wat haar zoon toekomt. Abram weigert resoluut omdat Ismail een wettige zoon van hem is en hij erg op de jongen gesteld is.

David steunt de positie van Sarai en tracht Abram te overreden: 'Luister naar je vrouw in alles wat ze zeg, want ze is wijs en wat ze je vraagt is niet ongepast. Hagar is een

Egyptische, enkel door Sarai, je eigen bloed, krijg je zuiver nageslacht dat waardig is je naam te dragen. De Egyptische invloed binnen de clan is nu al te groot. Maak je geen zorgen over Ismail, integendeel, jij zult via hem juist een groot volk worden. Als je hem wegstuurt zal hij de ruimte en de kansen krijgen om zich op zijn eigen manier te ontplooien zonder dat je andere zoon, die het beste van ons volk in zich draagt, belemmerd wordt in zijn ontwikkeling.'

Abram blijft halsstarig weigeren om de, volgens hem, onrechtvaardige en desastreuze plannen zelfs maar te overwegen en verbiedt Sarai en David om nog ooit op het onderwerp terug te komen. David begrijpt dat hier enkel harde maatregelen en onmiddellijke actie uitkomst kunnen bieden. Hij en Sarai komen snel tot het akkoord om Hagar en Ismail te verbannen, en ditmaal voorgoed.

David heeft in eerste instantie voorgesteld om de slavin en haar zoon te doden en deze spoorloos te laten verdwijnen maar om redenen die David niet begrijpt is zij hier resoluut tegen. Is het uit vrouwelijke zwakheid? Of is het uit wroeging? Mischien is het gewone berekening en is ze gewoon bang dat de hele zaak toch vroeg of laat uitkomt. Haar eerdere ervaringen indachtig wil ze beslist Abram niet onder de ogen komen als de moordenaar van zijn zoon. Daar tegenover is het wegsturen van een slavin geen echt misdrijf volgens de clanregels. Bij het uitkomen zal ze stevig in haar schoenen staan als ze kan bewijzen dat haar slavin en haar zoon het goed stellen.

Dus worden Hagar en Ismail geen haar gekrenkt als ze tijdens Abrams afwezigheid gevangengenomen worden en naar Egypte afgevoerd, waar ze jarenlang opgesloten blijven.

Na twee jaar kunnen Hagar en haar zoon vrij komen op voorwaarde dat ze geen contact zoeken met Abram. In ruil voor hun toezeggingen en medewerking worden zij rijkelijk beloond en kunnen ze onbezorgd en in relatieve welstand leven achter 'de muur', dicht bij Chawila, in Egypte.

Ismail trouwt later een Egyptische en krijgt veel kinderen bij haar en bij andere vrouwen. Hagar is achteraf zeer tevreden over haar situatie. Ze heeft nooit het gevoel gehad dat ze als gelijke met Sarai kon concurreren om de gunsten van Abram en voelde zich zeker niet in staat, noch had ze enige behoefte, om de politieke invloed en macht die Sarai heeft na te streven. De eenvoudige, maar zeker niet domme Hagar heeft nu haar vrijheid en haar rust en bovenal is ze blij verlost te zijn van de vernederingen en regelrechte mishandelingen en het niet aflatend bedrukkend gevoel dat de jaloezie en haat van Sarai bij haar teweeg bracht.

David heeft alles minitueus en - zoals alles wat hij doet - geniaal gepland. Op een late avond - donker genoeg voor hun duister plan, Abram is afwezig voor een zakelijke missie - begint een ingehuurd vrouw zo hard te schreeuwen en te roepen tegen Sarai dat het de burens zeker opvalt. Ook Sarai schreeuwt luid en maakt een hoop kabaal, zoals alleen Hebreeuwse vrouwen dat kunnen. Hierop verlaat de vrouw, gekleed met Hagars kleren en begeleid door een jongen, die naar gestalte voor Ismail kan doorgaan, snel het kamp, nagestaard door de nieuwsgierige burens die naar de luidruchtige vertoning komen kijken. 'Kom terug, Hagar!' roept Sarai haar nog wanhopig na. 'Kom alsjeblief terug, al is het maar om Ismail. Het hart van mijn heer zal breken als je zijn eerstgeborene van ons wegrukt.' Maar het mag natuurlijk niet baten. De vrouw en haar zoon rennen snel de woestenij in, waar een beetje hogerop, David en enkele vertrouwelingen haar staan op te wachten met haar beloning. Deze is wel heel anders dan de ongelukkigen verwachtten. In plaats van het beloofde goud, krijgt de vrouw en haar zoon enkele messteken in de hartstreek en

worden ze ver van hier op een afgelegen plaats, in een gereedgemaakte diepe kuil geworpen en met zware stenen en zand afgedekt, zodat geen dier hen kan opgraven.

Sarai vertelt Abram enkele dagen later, met oprechte angst in haar stem, dat haar slavin met zijn zoon weggelopen is na een ruzie. Abram is woedend. In het verleden waren er nog slavinnen van haar, die zwanger van hem waren, verdwenen of verkocht. Hij heft zijn hand op om haar te slaan. Zonder verpinken wacht Sarai, opgelucht dat het verhaal er uit is, op de klap die nooit komt. Abram denkt in een eerste opwelling eraan haar te verstoten maar omwille van zijn pasgeboren zoon ziet hij hier van af. Hij gelooft Sarai niet als deze hem zegt dat zij dit maal geen schuld heeft aan Hagars vertrek: 'Ze deed de laatste tijd echt hoogmoedig tegen mij. Gisteren zocht ze opeens, zonder aanleiding, ruzie en dreigde te vertrekken, zodat ik de schuld zou krijgen. Ik trachtte haar op andere gedachten te brengen, ja, ik heb er alles aangedaan om haar tegen te houden maar ze ging als een hellefeeks te keer. Ik was echt bang van haar! Razend is ze met je zoon in de nacht verdwenen. De Heer weet waar naartoe?'

Abram blijft wantrouwig maar alles wijst er op dat Sarai ditmaal de waarheid spreekt. De burens bevestigen haar verhaal en toch kan Abram de twijfel niet van zich afzetten.

Tevergeefs zoekt hij met de moed der wanhoop weken naar Hagar en Ismail maar moet het uiteindelijk met pijn in het hart opgeven. Maar nooit zullen zijn vrouw en Ismail uit dat getormenteerde hart verdwijnen.

Nog is David niet helemaal gerust. Hij wil alles onder controle hebben. Niets mag aan het toeval overgelaten worden. Koortsachtig denkt hij na hoe hij zijn zielerust kan herstellen die verloren is geraakt sinds hij begon te begrijpen dat Sarai niet vruchtbaar was en zeker sinds Abram een mannelijke nakomeling verwekte bij een Egyptische slavin. Hij wil de mogelijkheid definitief uitsluiten dat Ismail of een andere weggejaagde zoon van Abram opdaagt en aanspraak maakt op de clanleiderschap.

Zijn oplossingen zijn even onverwacht als effectief: 'Sarai,' zegt hij, 'als eerste moet je je naam veranderen in Sara. Ook je man moet zijn naam veranderen. Een nieuwe religie vereist een nieuwe naam als teken van de innerlijke verandering. Tegelijk kun jij, Sarai, van de situatie handig gebruik maken om de belangen van je zoon veilig te stellen. Je man moet voortaan Abraham heten als teken dat hij geen uitstaans meer heeft met de oude Abram, de afgodendienaar. Na deze doop wordt hij een nieuwe mens en kunnen zijn vorige zonen geen aanspraak meer maken op de erfenis van de nieuwe Abraham.'

Sarai vindt dit een schitterend idee en al weet ze niet of dit juridisch correct is beweegt ze hemel en aarde om Abram voor dit plan over te halen.

'Je kunt je oude naam niet handhaven, deze is verbonden met een foutieve levenswandel en afgoderij,' praat ze op hem in, wetende hoe gevoelig hij is voor deze aangelegenheden. 'Vanaf nu zul jij als gezuiverde door het leven gaan: één volk, één geloof, één God.' ('En één vrouw en één troonopvolger.' denkt ze erbij.)

Onder grote druk van David, Sarai en enkele edellieden geeft Abram met tegenzin toe. Hij wordt Abraham wat wil zeggen: 'vader van velen', zij heet vanaf nu Sara wat betekend: 'de vrouw die is', zijn enige wettige vrouw, daar ze al haar zwangere slavinnen weggejaagd heeft en de anderen verbannen uit Abrahams slaapkamer. Abraham voelt dit alles als een persoonlijke nederlaag aan, maar hij is moegestreden. Hij begrijpt hoe het tweespan David-Sara steeds zwaarder weegt op de belangrijke beslissingen van de clan. Maar tegelijk beseft hij ook dat deze laatste gebeurtenissen wellicht toch het beste is voor de opbouw en het voortbestaan van een uniek en raszuiver volk. Hij besluit om samen te werken met zijn vrouw en zijn legeroverste in plaats van de confrontatie aan te gaan met het risico dat hij het onderspit delft.